

vergadering **C117 – LAN6**

zittingsjaar 2011-2012

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid

van 1 februari 2012

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Dirk Peeters tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de toepassing van de nieuwe huisvesting voor kippen vanaf 1 januari 2012 - 832 (2011-2012)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de door de Vlaamse Regering gestimuleerde clustervorming van glastuinbouwbedrijven - 840 (2011-2012)	6
Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, en tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over boslandbouwsystemen in Vlaanderen - 900 (2011-2012)	10
Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het schmallenbergvirus - 926 (2011-2012)	13

■

Waarnemend voorzitter: mevrouw Els Robeyns

Vraag om uitleg van de heer Dirk Peeters tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de toepassing van de nieuwe huisvesting voor kippen vanaf 1 januari 2012
- 832 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Minister-president, mijn vraag om uitleg is mogelijk al wat gedateerd. Ze is al een paar weken oud. We beschikken ondertussen over nieuwe gegevens.

Sinds 1 januari is een Europees verbod van kracht op het gebruik van legbatterijen. Een kwart van de Belgische kippenhouders heeft de omslag echter nog niet gemaakt. Dat bevestigt u ook in uw beleidsbrief.

Volgens de Europese richtlijn hebben kippen voortaan recht op een verrijkte kooi, met een zitstok, legmest en scharrelruimte. Elke kip krijgt een stekje van minstens 750 vierkante centimeter.

Europa besliste in 1999 al om een verbod op legbatterijen in te voeren. Dertien jaar later is 23 procent van de Europese eierenproductie, met een dagelijkse productie van 70 miljoen eieren, echter nog niet aangepast. Dertien lidstaten, waaronder België, zijn er dus niet in geslaagd om de richtlijn in praktijk om te zetten.

Volgens de Boerenbond hebben ongeveer tachtig Belgische pluimveehouders nog niet de nodige aanpassingen gedaan. De Europese Commissie kan, zelfs na dertien jaar, niet anders dan in een uitzonderingsmaatregel voorzien. De boeren krijgen uitstel tot 31 juli om alsnog de nodige aanpassingen te doen.

Die lakse houding veroorzaakt echter ophef bij boeren die fors hebben geïnvesteerd om de deadline te halen, vooral bij de Britse pluimveehouders. Zij hebben samen meer dan 480 miljoen euro neergeteld om te voldoen aan de nieuwe Europese richtlijn. Zij vrezen nu dat hun bedrijven zullen worden weggeconcentreerd door geïmporteerde eieren uit legbatterijen.

Dat de omslag zo moeizaam en traag verloopt, heeft volgens de Boerenbond ook te maken met aanslepende vergunningsprocedures. Dat argument is mogelijk terecht, maar volgens mij niet afdoende. De sector heeft reeds sedert 1999 kansen en tijd genoeg gehad om een en ander in orde te brengen. Met zijn uitzonderingsmaatregel beloont Europa enkel de slechtste leerlingen van de klas. Dat schept een gevaarlijk precedent. Boeren die wel de moeite hebben gedaan om te investeren, zullen dat volgende keer niet meer doen of ook langer wachten.

Minister-president, hoe vult Europa de uitstelregeling nu concreet in? Ik las dat Europees commissaris Dalli overweegt om een inbreukprocedure op te starten tegen die dertien landen, waaronder België.

Hoe gaat u om met de aspecten van concurrentievervalsing die nu toch wel de kop dreigen op te steken als mensen die niet geïnvesteerd hebben hun eieren net zo goed kunnen verkopen en exporteren als zij die wel geïnvesteerd hebben?

Hoe kunnen we in Vlaanderen de achterstand snel wegwerken? Hoe worden de kippenhouders alsnog aangespoord om zich snel in orde te stellen met de nieuwe wetgeving?

Mevrouw Els Robeyns: Minister-president, ik deel de bezorgdheid van de heer Peeters. Volgens eerder gemaakte afspraken zouden we die huisvesting in orde brengen. In uw beleidsbrief schuift u dierenwelzijn, onder andere de huisvesting van leghennen, naar voren. Ik vind de bezorgdheden van de heer Peeters in die zin terecht.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, collega's, dierenwelzijn is vooralsnog geen Vlaamse bevoegdheid. Aangezien u die vraag om uitleg aan mij stelt, ga ik ervan uit dat, in het geval dierenwelzijn een Vlaamse bevoegdheid wordt, u die heel graag bij Landbouw wilt plaatsen. Mijnheer Peeters, het getuigt dus van voortschrijdend inzicht dat u die vraag om uitleg aan mij stelt. Alle gekheid op een stokje: vooralsnog is dit een federale materie, waar federaal minister Onkelinx voor bevoegd is.

Ik begrijp dat u deze vraag om uitleg opnieuw stelt omdat we nu al wat verder zitten. Enkele maanden geleden hebben u of andere collega's die vraag naar de stand van zaken ook al gesteld. We hebben toen op Belgisch niveau duidelijk gesteld waar we stonden. Het was niet echt een positief verhaal. Na zoveel jaren werken spijtig genoeg nog steeds niet alle bedrijven conform de richtlijn. Ik zal uw vragen beantwoorden aan de hand van de meest recente cijfers waarover ik beschik.

De omschakeling naar alternatieve huisvesting of verrijkte kooisystemen voor leghennen verloopt in België, en bij uitbreiding in Europa, moeizaam. Sommige lidstaten beweren dat ze in orde zijn, maar achteraf blijkt dat ze daarop moeten terugkomen. Het is beter meteen open kaart te spelen met de Europese Commissie. In totaal zijn 14 lidstaten niet in orde met de Europese richtlijn. Dat cijfer kan misschien nog stijgen wanneer een aantal lidstaten op het terrein nagaan of het gebeurd is of niet.

De laatste gegevens van de Europese Commissie tonen aan dat in Europa zo'n 14 procent of ongeveer 47 miljoen leghennen nog steeds gehouden worden in de traditionele batterijsystemen. Volgens de laatst beschikbare cijfers waren er voor België op 1 januari 2012 nog 107 legbedrijven – van de in totaal 287 legbedrijven – die hun kippen nog huisvesten in de klassieke batterijkooien.

Er kunnen diverse redenen worden aangegeven waarom eierproducenten de overschakeling niet op tijd hebben gedaan. De lange looptijd van vergunningen en procedures is een belangrijke verklaring, maar men mag ook de moeilijke economische situatie waarin de eiersector sinds begin 2010 verkeert, niet negeren: structureel lage prijzen en hoge voederkosten hebben de marges van de producenten onder druk gezet, waardoor dergelijke grote investeringen niet evident zijn of waren.

Dit maakt dat sinds 1 januari van dit jaar een groot aantal producenten niet voldoet aan de regelgeving inzake huisvesting. Daarom werd er op Europees niveau gezocht naar een pragmatische oplossing om enerzijds concurrentievervalsing tot een minimum te beperken – u hebt dat terecht aangehaald – en anderzijds om zo veel mogelijk pluimveehouders de kans te geven hun activiteiten verder te zetten.

De landen die niet in orde zijn, konden eind vorig jaar een 'actieplan' indienen bij de Europese Commissie waarbij ze aantonen werk te maken van de omschakeling. Met dit actieplan kan dan later rekening gehouden worden bij de inbreukprocedure die is opgestart tegen de landen die niet voldoen. Ook voor België is de inbreukprocedure opgestart.

Om drastische ingrepen van de EU te vermijden en zo de schade voor de Belgische leghennensector te beperken, heeft de FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu – die bevoegd is voor het aspect dierenwelzijn – een actieplan uitgewerkt voor België. Dit actieplan bevat een aantal overgangsmaatregelen die de producenten die bezig zijn met het omschakelen naar een alternatief systeem de kans geven dit vooralsnog te doen, met als uiterste limiet 31 juli 2012.

In dit actieplan staan volgende maatregelen: vanaf 1 januari 2012 mogen geen nieuwe legkippen meer worden opgezet in traditionele batterijkooien; bedrijven die geen stappen hebben ondernomen om naar andere systemen om te schakelen, moeten voor 1 januari hun legkippen verwijderen; bedrijven die wel al stappen hebben ondernomen, mogen hun legkippen nog in batterijkooien houden tot het einde van de legronde, dat wil zeggen tot maximum 65 weken na datum van opzet. Deze datum mag niet later zijn dan 31 juli 2012.

Bedrijven die nog kippen hebben in batterijkooien, moeten deze houden aan een bezettingsdichtheid van 750 vierkante centimeter. De eieren uit klassieke batterijkooien dienen specifiek gemarkeerd te worden en mogen uitsluitend geleverd worden aan brekerijen op Belgisch grondgebied. Export is dus niet toegestaan.

Dit actieplan is opgestuurd naar elke individuele pluimveehouder. Het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen (FAVV) en de FOD Volksgezondheid zullen strikt toezien op de naleving van de maatregelen.

Zoals al eerder gezegd, ligt de bevoegdheid van deze materie niet op het Vlaamse niveau. Desalniettemin trachten we de pluimveeproducenten te ondersteunen. Ten eerste beschouwt de Vlaamse overheid het als haar taak de pluimveeproducent te informeren, onder meer over de voor- en nadelen van de verschillende systemen. Een belangrijk initiatief daarbij is bijvoorbeeld de brochure ‘Huisvesting van leghennen’ van de afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling van het Departement Landbouw en Visserij in samenwerking met het Praktijkcentrum Pluimveehouderij, die gratis ter beschikking wordt gesteld aan alle pluimveehouders en te downloaden is via de website van het departement.

Daarnaast werden de afgelopen jaren twee demonstratieprojecten betoelaagd die problemen behandelen die opnieuw actueel worden in nieuwe huisvestingssystemen: het demonstratieproject met als titel ‘Met hygiënemanagement op het leghennenbedrijf naar een veilige eiproductie’ en het demonstratieproject ‘Impact van worminfecties op de algemene gezondheidsstatus van leghennen in niet-kooisystemen’.

Tot slot kunnen, zoals hier in deze commissie al herhaaldelijk is aan bod gekomen, pluimveehouders die de omschakeling willen maken naar diervriendelijker huisvestingssystemen, investeringssteun verkrijgen van het Vlaams Landbouwinvesteringsfonds (VLIF). De steunintensiteit verschilt naargelang het gekozen huisvestingssysteem: 18 procent bij omschakeling naar volière- en grondhuisvesting en 8 procent bij omschakeling naar verrijkte kooien.

Voorzitter, collega’s, er is een ernstig probleem. Europa heeft de ingebrekestellingsprocedure opgestart en heeft ook de mogelijkheid gegeven om een actieplan in te dienen. We hebben dat gedaan met de vijf elementen die ik heb toegelicht. 31 juli 2012 is de absolute nieuwe deadline. Ik ga ervan uit dat op die manier – en u hebt gelijk, mijnheer Peeters, als u zegt “na zoveel jaren” – de sector en de bedrijven die nog niet in orde zijn, dat voor die datum in orde brengen, anders zal het verdict vrij hard zijn, maar dat kan niet anders.

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik dank u ook om het actieplan toe te lichten, want al die concrete stappen waren mij niet bekend.

Ik heb nog een bijkomende vraag. Hebt u een zicht op het aantal mensen dat eventueel zou willen stoppen of moeten stoppen tegen 31 juli?

Minister-president Kris Peeters: Ik hoop zo weinig mogelijk.

De heer Dirk Peeters: Is er al een cijfer bekend? Als er een vijfde van de bedrijven niet in orde is, dan kan er nog een grote groep onder de hakbijl vallen.

Minister-president Kris Peeters: Er zijn er zeker die, gezien hun leeftijd, zullen stoppen. Ze gaan nog door tot 31 juli en dan is het gedaan. Ik heb geen informatie over het exacte aantal dat in die situatie zit.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de door de Vlaamse Regering gestimuleerde clustervorming van glastuinbouwbedrijven - 840 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Om de toekomst van de glastuinbouw in Vlaanderen niet te hypothekeren besliste de Vlaamse Regering om de toekomst van de glastuinbouw te verzekeren via een driesporenbeleid. In 2007 besliste de Vlaamse Regering om in de regio Neteland extra mogelijkheden te creëren voor glastuinbouw. De keuze viel op de regio Sint-Katelijne-Waver en Putte omdat er in dat gebied heel veel potentieel zou zijn voor de ontwikkeling van een nieuwe glastuinbouwzone.

Een LER-studie (landbouweffectenrapport) die de effecten van de ontwikkeling van de nieuwe glastuinbouwzone moest onderzoeken, toonde aan dat met de verdere uitbouw van de glastuinbouwzone in deze regio heel omzichtig omgesprongen zal moeten worden. De bevolking in die regio wordt immers al jaren geconfronteerd met een intensief landbouwgebruik. De mogelijk bijkomende glastuinbouwzone in dit gebied zorgt voor heel wat ongerustheid.

Uit het LER-rapport blijkt dat de meerderheid van de bedrijven – het gaat dan over 82,6 procent in de zoekzone 1 en 99,8 procent in de zoekzone 2 – momenteel nog actief is en actief wil blijven. Slechts 1 van de 59 onderzochte bedrijven in deze zoekzones wenst zich te integreren in de mogelijke nieuwe glastuinbouwzone. We kunnen ons dan ook de vraag stellen of Sint-Katelijne-Waver al geen macrozone is gelet op de al 173 bedrijven in de tuinbouw.

Minister, uit deze cijfers blijkt dat het niet evident zal zijn om een nieuwe glastuinbouwzone in dit gebied te ontwikkelen. U maakte al een voorkeursscenario over aan de betrokken gemeentebesturen die dat echter unaniem van tafel hebben geveegd.

In de gemeente Sint-Katelijne-Waver is er totaal geen lokaal draagvlak voor de inplanting van zeer grote glastuinbouwbedrijven omdat mogelijk vele kleine telers van die 173 tuinbouwbedrijven door dit niet te ontwikkelen gebied zouden worden onteigend. Bovendien telt de gemeente bijna 1000 zonevreemde woningen en is er dus veel verspreide bebouwing. Dat zou mogelijk opnieuw tot massale onteigening kunnen leiden indien het voorstelscenario wordt uitgevoerd. Met andere woorden, de ontwikkeling van grootschalige glasconcentratiezones zou het evenwicht in deze gemeenten grondig kunnen verstoren. De gemeente wil de toekomst van de kleinere land- en tuinbouwbedrijven verzekeren. Bovendien mag de gemeente bij welke beslissing van de overheid dan ook de leefbaarheid niet in het gedrang brengen. Sint-Katelijne-Waver vervult al heel lang haar plicht inzake glastuinbouw maar ook inzake tuinbouw. De vraag is dan ook of niet moet worden gezocht naar andere macrozones.

– De heer Jos De Meyer, voorzitter, treedt als voorzitter op.

Minister-president, het is duidelijk dat door het driesporenbeleid inzake de glastuinbouw, met name de clustervorming, zeer grote oppervlakten van glazen serres zullen ontstaan die niet alleen vanuit de sector maar ook vanuit de overheid worden gestimuleerd. Teler die hier niet willen op ingaan, komen zo onder druk te staan. Wat is uw reactie op die ontwikkeling?

Wat is uw reactie op het ontbreken van een lokaal draagvlak voor de clustervorming in Sint-Katelijne-Waver? Zult u het voorkeursscenario bijsturen of bent u ervan overtuigd dat de bedrijfsvoering in Sint-Katelijne-Waver inzake glastuinbouwzone momenteel al zo sterk is dat er misschien moet worden gezocht naar andere macrozones in Vlaanderen?

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: In West-Vlaanderen is men eveneens druk bezig met de opmaak van een soort serreplan. Ik heb mijn bezorgdheid geuit bij de provincie. Die heeft een aantal zones aangeduid waar wel of geen uitbreiding mogelijk is. Er zijn ook zones waar er groepsserres zouden kunnen komen. Het kan echter niet de bedoeling zijn dat een bouwaanvraag van een landbouwer, toevallig voor een serre, zal moeten worden toegekend door een adviesraad die via de provincie zal moeten adviseren of die serre daar al dan niet mag komen. Ik ben er bijna zeker van dat dit daartoe zal leiden. Opnieuw zal de termijn langer worden dan de gewone termijn om een vergunning toe te kennen aan de bestaande bedrijven. En dan krijgen we de discussies over de vraag of het vroeger wel een echt serrebedrijf was of gewoon een gemengd bedrijf, en over de vraag of dat bedrijf groot genoeg is om te mogen uitbreiden volgens de principes uit dat plan. Ik heb die zorg bekendgemaakt bij de provincie. Ik hoop dat u die zorg deelt en dat u, wanneer dat dossier bij uw administratie terechtkomt, rekening zult houden met die administratieve rompslomp.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Ik sluit me aan bij deze vraag hoewel ik dacht dat specifieke cases niet in het parlement of in de commissie konden worden behandeld. Ik zou mijn vraag dan ook wat ruimer willen stellen. Het is een moeilijke evenwichtsoefening om bepaalde gebieden in te delen. In het agrarisch gebied zijn er verschillende sectoren waarbij elke sector zijn uitdaging heeft.

Minister-president, ik wil u vragen dat er bij die oefening voldoende aandacht zou worden gegeven aan het evenwicht. Bij onderzoeken, zowel met betrekking tot de landbouw als met betrekking tot de tuinbouw, moet er evenwichtig worden afgewogen, zodat voor alle sectoren die met knelpunten worden geconfronteerd, de nodige oplossingen worden gezocht. Die oefening moet evenwichtig en grondig zijn.

Een element dat ik al meerdere jaren aankaart, specifiek ook bij de beleidsbrieven, is de vraag naar en het behoud van het driesporenbeleid. Iedereen is er, denk ik, van overtuigd dat het niet de bedoeling kan zijn om alle bedrijven te herhuisvesten of hun ontwikkeling aan banden te leggen. Dat driesporenbeleid moet dus worden aangehouden.

Men heeft het gehad over de ervaringen die er momenteel zijn in West-Vlaanderen. Het lijkt me inderdaad heel belangrijk dat er op maat kan worden gewerkt. Ook mogen de procedures niet langer worden. Anderzijds werken wij in onze regio, in de provincie Antwerpen, al wel met een commissie, en vragen we een extra advies om te zien wat waar nog kan. Uiteraard moet dat wel gebeuren binnen de vooropgestelde vergunningstermijnen. Het is dus wel mogelijk om met diverse mensen adviezen in te winnen, als iedereen ter zake positief wil meedoen, maar uiteraard zonder dat de proceduretijd langer wordt.

De voorzitter: Geachte leden, naar aanleiding hiervan wil ik herinneren aan ons tweedaagse werkbezoek aan Nederland. Op vraag van deze commissie zullen we dan ook een glastuinbouwbedrijvenzone bezoeken. Gezien de diverse discussies die we hierover al hebben gehad in de commissie, is het ongetwijfeld heel interessant om ook even naar het buitenland te kijken. Denk eraan tijdig in te schrijven.

Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, geachte leden, het is niet de eerste keer dat we het in het algemeen over de tuinbouw hebben, en dan specifiek over de glastuinbouw. Ik heb duidelijk gesteld in deze commissie dat de glastuinbouwsector een heel belangrijke sector is in Vlaanderen. Het is een sector die topkwaliteit levert. We moeten ervoor zorgen dat die sector ook in de toekomst minstens zijn positie kan consolideren, en mogelijkerwijze nog kan verbeteren. Het is mijn bedoeling, en hopelijk ook die van deze commissie, de glastuinbouwsector in Vlaanderen alle toekomstkansen te geven die hij verdient.

Voorzitter, u hebt het heel mooie initiatief genomen om eens een kijkje te nemen in Nederland. Nederland heeft natuurlijk heel wat meer ruimte dan Vlaanderen. Wij hebben die oppervlakte jammer genoeg niet in diezelfde mate. Daar speelt men met die glastuinbouwzones op een zeer innovatieve wijze in op de uitdagingen. Het feit dat men zich samen in zo'n zone gaat vestigen, levert heel duidelijk voordelen op qua energie- en andere kosten. Dan denk ik aan warmte-krachtkoppelingssystemen en noem maar op. Dat heeft dus een positief effect op de rendabiliteit.

Mevrouw Rombouts, u hebt de vraag over het driesporenbeleid al meermaals gesteld. Mevrouw Van den Eynde, ik kom daar zo dadelijk op terug. Als bestaande bedrijven zich voort willen ontwikkelen, dan is die autonome ontwikkeling mogelijk. Het is dus niet zo dat alle bestaande bedrijven nu naar die zones moeten verhuizen en niet de mogelijkheid hebben om, als er plaats voor is, uit te breiden op hun huidige locatie.

Men wil dat gestructureerd aanpakken en bekijken waar dat mogelijk is in Vlaanderen. In een vorige functie heb ik dat al eens meegemaakt. Toen ging het over de vraag waar in Vlaanderen er slib kon worden gestort. Ik kan u verzekeren: zodra gemeentebesturen horen dat daar mogelijkwijze wel eens slib zou kunnen worden gestort, remmen ze op alle wielen, met als gevolg dat een heel intelligente oefening vrij snel ontspoot en wordt geblokkeerd. Dan zegt men: hier zeker niet, maar het mag wel bij mijn buur. Ook wat dit betreft, is men daar met enige dynamiek op ingegaan, terwijl er volgens mij geen reden is om op die manier te reageren. Maar goed, het zijn boeiende tijden voor het gemeentelijke niveau. Hier moet met de nodige zorg mee worden omgesprongen. Wat werd gezegd, klopt: we kunnen dit wel heel gedreven en ambitieus willen uitwerken, maar als er geen draagvlak is, dan is het natuurlijk niet evident om dat te realiseren.

Ik geef deze beschouwingen maar omdat de heer Callens en mevrouw Rombouts het debat wat hebben verruimd. Mijnheer Callens, ik zal erop toezien dat er zeker geen administratieve vertraging optreedt. De administratie volgt een en ander zeer alert op.

Ik kom tot de vragen van mevrouw Van den Eynde. De ontwikkeling van glastuinbouw-bedrijvenzones is één van de actiepunten op ruimtelijk vlak in het actieplan Naar een duurzamere glastuinbouw in Vlaanderen. Het moet duidelijk zijn dat clusterontwikkeling naast, maar niet in de plaats van autonome ontwikkeling komt. Het grootste deel van de Vlaamse glastuinbouwbedrijven zal zich op een autonome basis voort kunnen ontwikkelen in het agrarisch gebied. Daarbij zal de ruimtelijke beoordeling van de aanvragen voor stedenbouwkundige vergunningen blijven gebeuren op basis van het toetsingskader dat daarover werd afgesproken. Het principe van samenwerking binnen clusters is zelfs minder zinvol voor bepaalde glasteelten, teelten waarbij energie een beperkter aandeel van de productiekosten inneemt.

Ik heb daarstraks al verwezen naar warmte-krachtkoppeling (wkk) en dergelijke. Voor bepaalde glasteelten is dat dus minder relevant of doorslaggevend. Het mag niet de bedoeling zijn om bestaande serrebedrijven te verplichten om in dergelijke clusters te stappen. Eerder moet worden bekeken hoe serrebedrijven op vrijwillige basis mee kunnen gebruikmaken van de voordelen, zoals het warmtenet, van een cluster.

Binnen de agrarische macrostructuur onderscheidt het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen vandaag regio's met concentratie en specialisatie van tuinbouw onder glas waarbij bij voorkeur – ik onderstreep 'bij voorkeur', maar niet uitsluitend – de ontwikkeling van glastuinbouwbedrijven plaatsvindt. Tot de regio's met overwegend tuinbouw onder glas of plastic worden de omgeving van Roeselare, de oostelijke flank van Gent, de omgeving van Mechelen en de omgeving van Hoogstraten gerekend. De mogelijkheid bestaat dat binnen de gewenste ruimtelijke structuur gebieden verder verfijnd worden afgebakend, bijvoorbeeld in structuurplannen zoals in de provincie Antwerpen is gebeurd en waar mevrouw Rombouts naar verwees. Gezien de ruimtelijke impact van nieuwe glastuinbouwbedrijven lijkt het me

ook belangrijk dat op basis van dergelijke verfijningen meer rechtszekerheid wordt gecreëerd of glastuinbouw al dan niet mogelijk is.

Voorzitter, collega's, ik wil toch het belang van een dergelijke clusterontwikkeling benadrukken voor de sector, mocht dat nog niet duidelijk zijn. Als we kijken naar de evolutie van de schaalgrootte van glastuinbouwbedrijven en voornamelijk de warme teelten zoals tomaat, paprika en sierteelt, die gekenmerkt worden door hogere energiekosten, dan kan worden vastgesteld dat deze fel is toegenomen gedurende de laatste jaren. Ik trap hier een open deur in. Glastelers kiezen er soms ook voor om gezamenlijk één grote serre op te trekken in plaats van afzonderlijke bedrijven, waardoor ze van schaalvoordelen kunnen profiteren wat ontegensprekelijk voordelen heeft op het vlak van ruimtegebruik en energie.

We stellen ook vast dat in bepaalde traditionele glastuinbouwregio's, onder meer door de historische ontwikkeling van glastuinbouw, een sterke graad van versnippering en zonevreemde bewoning aanwezig is. Spijtig genoeg is het aantal dossiers voor afbraak van serres veel groter dan voor uitbreiding of nieuwbouw. Het wordt voor nieuwe investeringen dus almaar moeilijker om nog geschikte ruimte te vinden. Voor telers is het bovendien van belang dat de zekerheid kan worden gegeven om de hele actieve loopbaan op dezelfde plaats te mogen blijven werken en dat tevens de mogelijkheid wordt geboden om later uit te breiden.

Momenteel zijn in Vlaanderen de ruimtelijke uitvoeringsplannen (RUP's) van drie glastuinbouwclusters, Deinze, Oudenburg en Roeselare, goedgekeurd, waarvoor proficiat. Het gaat telkens om gebieden waar netto 20 tot 30 hectare glas kan worden ingeplant en waar men op zoek gaat naar mogelijke samenwerkingsvormen in overleg met de plaatselijke sector. Het betreft dus zeker geen grote glazen industrieterreinen, zoals sommigen dat in de wereld proberen te sturen.

De ruime regio rond Sint-Katelijne-Waver is een belangrijk glastuinbouwgebied in Vlaanderen. Tot op vandaag zijn in het voorbereidende proces, dus de ruimtelijke voorstudie en het plan-MER, naast een gedifferentieerde visie voor het gehele plangebied over verschillende gemeenten, twee zoekzones voor de ontwikkeling van clusters aangeduid met daarnaast ook ruimte voor autonome ontwikkeling. Er is nog geen voorkeurscenario vastgesteld, waarin u het in uw vraag had. Er zijn wel twee zoekzones.

Dit is onder meer het onderwerp van het EFRO-project (Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling) dat sinds 1 oktober 2011 is opgestart. Gezien de reacties ter plaatse heb ik in september 2011 gevraagd aan het provinciebestuur en zijn projectpartners om dit project breder open te trekken naar de ruimere macrozone en te kijken of en hoe er in de toekomst voldoende ruimte kan worden gevonden voor concrete autonome ontwikkeling in deze regio. Uiteindelijk is het EFRO-project ook bedoeld om op Vlaams niveau kennis en ervaring op te bouwen over hoe clustering met bijvoorbeeld het gemeenschappelijke gebruik van installaties voor energie en dergelijke, kan worden opgebouwd. Deze kennis zal ook voor toekomstige projecten elders in Vlaanderen ter beschikking worden gesteld.

Voorzitter, ik weet dat het een heel delicaat en heel moeizaam proces is, maar met de overtuiging dat de glastuinbouwsector in Vlaanderen echt een topsector is, waar ik ook echt in geloof, zou ik niet graag hebben dat men binnen vijf of tien jaar met heel veel spijt in het hart zou terugdenken aan bepaalde reacties die bepaalde gemeenten en bepaalde mensen nu verwoorden. Het is de taak van de politiek te proberen, stap na stap, in de goede richting te werken.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister-president, ik dank u voor het antwoord. De problematiek van de glastuinbouwsector is al fel besproken in deze commissie. Ook voor het Vlaams Belang is het een zeer belangrijke sector. Het is belangrijk om te bekijken hoe er meer glastuinbouw kan worden gerealiseerd in Vlaanderen.

Wat betreft het concrete dossier hebt u een leerstudie opgestart en uit die oefening blijkt dat deze regio reeds een bijzonder belangrijke taak vervult inzake de glastuinbouw, maar ook dat de huidige glastuinbouwers geen kandidaat zijn om verder te werken in een nieuwe megaglastuinbouwzone. Clusterwerking in deze regio is ook een aanslag op de tuinbouw, omdat ook in deze regio op de open ruimte nog heel wat aan vollegrondtuinbouw wordt gedaan. Ook dat segment van de landbouwsector mag niet in gevaar komen.

Het is belangrijk voor deze Vlaamse Regering om de glastuinbouwsector inderdaad te stimuleren door samenwerking onder de glastuinbouwers in bepaalde regio's, door innovatie en door hen verder te stimuleren tot autonome ontwikkeling in plaats van een nieuwe glastuinbouwzone te ontwikkelen waardoor er heel wat ongenoegen ontstaat in de regio en vele kleine glastuinbouwers gedoemd zijn om te verdwijnen.

Ik stel ook vast naar aanleiding van de interventie van de heer Callens dat andere zones in Vlaanderen misschien wel kandidaat zijn om verdere ontwikkeling van glastuinbouwzones te realiseren. Daar hebt u misschien nog niet over nagedacht, minister-president. Door een dergelijke vraag beginnen andere regio's hier misschien over na te denken.

Mevrouw Rombouts, ik heb in uw vorige vraag gelezen dat u ook verwees naar lokale dossiers. Als er natuurlijk maar in een aantal zones in Vlaanderen glastuinbouwzones worden gerealiseerd door clustervorming, dan is dit geen lokaal dossier meer. Het gaat over vier gemeenten ...

De voorzitter: Mag ik vragen om niet onderling in discussie te gaan? Indien u dit belangrijk vindt, kan het tijdens de regeling van de werkzaamheden.

Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, ik hoop dat mijn antwoord een aantal dingen heeft verduidelijkt. Ik herhaal dat het niet alleen over de clustering, over de zones gaat, maar dat er nog twee andere sporen zijn in ons driesporenbeleid.

Ik ga ervan uit dat men specifiek voor Sint-Katelijne-Waver, waar er een heel belangrijke veiling is, toch ziet wat de toekomst zou kunnen brengen. Ik heb de mogelijkheid tot clustering onderzocht in dit gebied waar er dus een zone is, maar goed, we proberen dit stap per stap te realiseren. Ik kan tot op zekere hoogte een aantal reacties begrijpen. Ze kunnen op basis van onvoldoende informatie of een kramp worden verklaard. Ik hoop dat die kramp verdwijnt wanneer het melkzuur uit de spieren wordt gehaald.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Tinne Rombouts tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, en tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over boslandbouwsystemen in Vlaanderen - 900 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Voorzitter, minister-president, collega's, mijn vraag gaat over boslandbouwsystemen. Uit Europees onderzoek van 2004 bleek dat 'agroforestry'-systemen door het gemeenschappelijk landbouwbeleid voor een stuk in de verdrukking komen, al hebben ze potentieel en was er ook economische leefbaarheid. In 2007 werd vanuit Europa gevolg gegeven aan dit onderzoek door in steun te voorzien voor agroforestry.

We mogen allemaal tevreden zijn dat op 17 juni 2011 de steun definitief werd goedgekeurd door de Vlaamse Regering en dat er maatregelen werden genomen. Hierdoor werden een

aantal juridische obstakels opgeruimd en kan er steun toegekend worden vanaf een halve hectare en 30 bomen per hectare tot 70 procent van de aanplantkosten.

Toch zijn er nog een aantal elementen waarbij juridische vragen worden gesteld. Er werd onder meer gesproken over mogelijke kaptabellen om stedenbouwkundige vergunningen te vermijden. Dat kan een heel interessante administratieve vereenvoudiging zijn, maar we moeten ons de vraag stellen wat er gebeurt wanneer men in die kaptabellen in afwijkingen wil voorzien om vroeger of later te kappen. De ervaringen hiermee moeten immers nog worden opgebouwd. Wat zijn de gevolgen? Hoe interpreteert men een aantal zaken, bijvoorbeeld in het Bosdecreet?

Agroforestry leeft ruimer en is niet alleen gekend door discussies op Europees niveau. Heel wat landen zijn samengekomen om een federatie op te richten om de agroforestry nog meer te promoten en om waar mogelijk nog meer aansporend beleid te vragen.

Minister, in opvolging van de beslissing van juni 2011, van mijn vraag van 2008 en van het SALV-advies (Strategische Adviesraad Landbouw en Visserij) dat in de zomer werd gegeven, had ik u graag een aantal vragen gesteld over de opvolging hiervan.

Ik kreeg graag een stand van zaken van de aanpassingen die eventueel dienen te gebeuren in de verschillende regelgevingen, zoals het Bosdecreet en het Veldwetboek. Ik heb daarnet al aangehaald dat de vrees leeft dat indien men afwijkt van de kaptabel of indien er geen kaptabel werd aangevraagd, het gebied als bos wordt beschouwd. Als mensen in agroforestry willen stappen, is het belangrijk dat er zekerheid wordt gegeven dat de omkeerbaarheid naar het gewone agrarische gebied en de gewone teelten overeind blijft. Er waren heel wat vragen rond. Het engagement is genomen om ter zake aanpassingen te doen. Zijn er ondertussen aanpassingen gebeurd? Moeten er nog aanpassingen gedaan worden? Indien een aantal aanpassingen niet werden gedaan, over welke gaat het dan en welke knelpunten kwamen daarbij aan het licht?

Acht u het wenselijk om in het kader van deze subsidies voor bosbouwsystemen nog extra maatregelen uit te werken voor Vlaanderen? Zo ja, op welke manier denkt u ze te realiseren?

Hebt u ondertussen al een zicht op de eventuele ‘populariteit’ – als ik dat zo mag noemen – van boslandbouwsystemen bij onze landbouwers? Zijn er nog bijkomende sensibiliseringsacties gepland en/of proefprojecten opgestart? Zo ja, welke? Is er al meer geweten over de resultaten van de proefprojecten?

De voorzitter: Mevrouw Robeyns heeft het woord.

Mevrouw Els Robeyns: Voorzitter, minister-president, ik wil me graag kort aansluiten bij de vraag van mevrouw Rombouts. Agroforestry is belangrijk en heeft economisch en ecologisch potentieel. U bent daar ook van overtuigd, want de Vlaamse Regering heeft het voortouw genomen met de beslissing inzake de subsidiemaatregelen. Uiteraard is het belangrijk dat de landbouwers zekerheid hebben dat er geen extra administratieve lasten zijn en dat eventuele juridische onduidelijkheden worden weggewerkt. Ik wil in die zin de vraag van de collega ondersteunen.

Ik heb ook een bijkomende vraag. Hoe werd gecommuniceerd over de maatregelen? Hoe zult u ze extra promoten zodat de landbouwers er wel degelijk van op de hoogte zijn?

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Ik ondersteun deze vraag om uitleg. Ik ben blij dat we met dit systeem in Vlaanderen vooruitgang boeken, dat de subsidies daarvoor bestaan. Het is belangrijk wat mevrouw Rombouts aanbrengt, en dat ondersteunen we. Het zou niet mogen dat er een rem bestaat bij landbouwers om toe te treden uit vrees voor een confrontatie met de natuurwetgeving, het Bosdecreet, het Veldwetboek, kapvergunningen en weet ik veel wat. Daarover moet er snel duidelijkheid komen.

Anderzijds wil ik oproepen om een onderscheid te maken tussen agroforestry en de aanwezigheid van kleine landschapselementen, zoals merkwaardige hoogstammige bomen of houtkanten. Door soepelheid te creëren op het ene vlak, vrees ik dat het andere zou kunnen verdwijnen. Dat mag de bedoeling niet zijn.

Minister-president, kunt u in de subsidieregeling niet tegelijk het kapregime van die gronden aangeven en oplossen zonder te veel administratieve rompslomp? Komt er een praktisch besluit van subsidies die gelden voor een bepaalde periode voor dat soort hout op die gronden zonder alle overige ballast mee te moeten nemen?

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister-president Peeters.

Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, collega's, als er mogelijks onduidelijkheid bestaat, dan wil ik duidelijkheid scheppen. De Vlaamse Regering heeft op 17 juni 2011 uitdrukkelijk bevestigd dat boslandbouwsystemen niet onder het toepassingsgebied van het Bosdecreet vallen, noch als een bosaanplanting in het kader van het Veldwetboek dienen te worden beschouwd. Het is belangrijk dat u dit meeneemt als uitgangspunt.

Mevrouw Rombouts, u had deze vraag om uitleg ook aan minister Schauvliege kunnen stellen, maar ik vermoed dat u mij ook graag vragen stelt. Ik zal ze altijd graag beantwoorden.

De Vlaamse Regering heeft op dat moment ook beslist dat de minister van Leefmilieu de nodige initiatieven moest nemen voor de wijziging van enkele regelgevingen. Minister Schauvliege heeft de opdracht gekregen een aantal initiatieven te nemen voor de wijziging van de regelgeving. Ten eerste gaat het over het Bosdecreet, in die zin dat boslandbouwsystemen uitdrukkelijk uit het toepassingsgebied van het Bosdecreet worden uitgesloten. Deze wijziging is opgenomen in artikel 10 van het ontwerp van decreet houdende de diverse bepalingen inzake leefmilieu en natuur. Dit ontwerp van decreet is op 13 januari 2012 door de Vlaamse Regering goedgekeurd, en zal nu hopelijk met spoed in het Vlaams Parlement worden besproken en desgevallend goedgekeurd.

Ten tweede is er het besluit van de Vlaamse Regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, in die zin dat boslandbouwsystemen zouden worden vrijgesteld van de in artikel 8, paragraaf 2, bepaalde vergunningsplicht. Dit zal worden meegenomen bij de eerstvolgende wijziging van dit besluit.

Ten slotte is er artikel 35bis, paragraaf 5, van het Veldwetboek, door aan te geven dat boslandbouwsystemen geen bosaanplanting vormen. Er is een ontwerp van artikel uitgewerkt dat kan worden meegenomen bij een toekomstig decretaal initiatief ter zake.

Wat de eerste vraag betreft, denk ik dat dit nu duidelijk is en dat minister Schauvliege de aanpassingen zo snel mogelijk zal realiseren, samen met het Vlaams Parlement.

Acht ik het wenselijk om in het kader van deze subsidies voor bosbouwsystemen nog extra maatregelen uit te werken voor Vlaanderen? Welnu, binnen het toepassingsgebied van de plattelandsverordening zijn er buiten de aanplantsubsidie voor agroforestry op dit moment geen andere subsidiemogelijkheden voorhanden. Aangezien de huidige maatregel nog maar pas van toepassing is, worden momenteel geen extra maatregelen gepland.

Ik zal straks concreter zijn over wat al is gerealiseerd, maar we moeten deze maatregel ook wat tijd geven om zijn waarde te bewijzen en we moeten even wachten voor we wijzigingen aanbrengen. Ik ben het eens met mevrouw Robeyns dat we daarover moeten communiceren. Er is al voorlichting, er zijn al brochures. Een goede communicatie is essentieel en ik zal laten nakijken of we nog een tandje kunnen bijsteken om het succes van deze subsidie te maximaliseren.

Over succes gesproken, uw derde vraag om uitleg gaat over de populariteit. Voor het plantseizoen najaar 2011-voorjaar 2012 werden elf dossiers beoordeeld voor de subsidieaanvraag. Het totaal aangevraagd bedrag voor subsidies is 69.660,50 euro. Gezien de korte tijd tussen goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering en de implementatie, is een evaluatie van de maatregel op basis van dit eerste jaar nog niet zinvol.

Via de website en de verzamelaanvraag wordt de subsidiemaatregel bekendgemaakt. In maart van vorig jaar werd door de universiteit van Gent, in samenwerking met de Vereniging voor Bos in Vlaanderen en een aantal andere partners, op een oppervlakte van 12 hectare een grootschalig demonstratie- en proefproject opgestart. Ook hier is het nog te vroeg om reeds van echte resultaten te kunnen spreken.

Ik begrijp en respecteer dat meerderheid en oppositie deze maatregel toejuichen. De regelgeving moet een en ander nog verduidelijken. We moeten deze maatregel een tijdje laten draaien, en er voldoende over communiceren. Als er bijstellingen moeten gebeuren, dan ben ik als eerste bereid om dat minstens in deze commissie te bespreken.

De voorzitter: Om elk misverstand te voorkomen: deze vraag om uitleg was ook gesteld aan minister Schauvliege, minister van Leefmilieu, maar de administratie van het Vlaams Parlement vond dat ze kon worden beantwoord door u, minister-president, omdat het thema hier al werd besproken bij de beleidsbrief. Wetende dat dit collegiaal gebeurt, heb ik me er als voorzitter geen zorgen over gemaakt.

Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Ik vind het een positief verhaal, omdat er snel gewerkt wordt aan de regelgeving. Communicatie is belangrijk, maar de zekerheid is dat ook. Op het moment dat mensen erin willen stappen, mag er geen discussie meer zijn. Ik kijk ernaar uit de specifieke teksten nader te bekijken.

Het zou een administratieve vereenvoudiging kunnen zijn om met kaptabellen te werken. Als dat echter te dirigerend wordt, hangt men weer voor een stuk vast. Ik weet niet of die kaptabellen een van de opties zijn, maar ik wil alvast die bezorgdheid meegeven.

Ik ben blij dat iedereen in het Vlaams Parlement de agroforestry kansen wil geven. Mogelijks kan die agroforestry ook een rol spelen in het toekomstige gemeenschappelijke landbouwbeleid, waar we voor heel wat uitdagingen staan.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Aangezien het Bosdecreet hier niet van toepassing is, ga ik ervan uit dat een kapregeling ook niet van toepassing is. Die zorg is dus zonder voorwerp.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Stefaan Sintobin, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het schmallenbergvirus - 926 (2011-2012)

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: In de zomer van 2011 werd een nieuwe ziekte ontdekt bij herkauwers op Duitse en Nederlandse veeteeltbedrijven, die met de naam schmallenbergvirus verwijst naar de plaats waar ze het eerst werd vastgesteld. Een eerste ziektebeeld bestaat uit een daling van de melkproductie, koorts en diarree. Een tweede vorm van de ziekte, met doodgeboren en misvormde lammeren, is waarschijnlijk het gevolg van een infectie tijdens

de dracht. Het schmallenbergvirus vormt volgens het Federaal Agentschap voor Voedselveiligheid geen risico voor de volksgezondheid, maar kan wel een bedreiging vormen voor onze veeteelt.

Op het ogenblik dat ik de vraag aan het formuleren was, werd de ziekte in ons land al vastgesteld op 27 verschillende schapenbedrijven en 1 rundveebedrijf. Ik schreef in de schriftelijke versie van mijn vraag dat ik hoopte dat dat aantal niet opgelopen zou zijn tegen het ogenblik waarop de vraag kon worden beantwoord. We weten echter dat dat jammer genoeg wel het geval is. Rekening houdend met de incubatietijd van het virus, die vijf maanden zou zijn, is het moeilijk te voorspellen welke uitbreidingen er zich nog zullen voordoen in de komende dagen, weken en maanden. We hopen uiteraard dat die beperkt zullen zijn.

Dat een virus ernstige problemen kan opleveren voor de landbouwsector is niet enkel door de blauwtong bij ons duidelijk geworden, maar vooral ook door de enorme impact die BSE heeft gehad op de Britse veeteelt. We hopen uiteraard dat het niet zo'n vaart zal lopen. Het is dan ook evident dat de Vlaamse minister van Landbouw dit dossier in samenspraak met zijn federale collega opvolgt.

Minister, hoe wordt het schmallenbergvirus gemonitord en in kaart gebracht? Ik lees dat er in België vandaag nog geen meldingsplicht zou zijn. Klopt dat? Is dat een verstandige optie of is het beter om, zoals in sommige van onze buurlanden, wel een meldingsplicht te hebben?

Wordt er op dit ogenblik onderzoek naar gevoerd? Zo ja, welk? Wordt er eventueel aan bijkomend onderzoek gedacht?

Wat gebeurt er op het vlak van preventie of is preventie jammer genoeg onmogelijk?

Zal de regering bij verdere uitbreiding in steunmaatregelen voorzien voor de getroffen – zeker de professionele – bedrijven?

De voorzitter: De heer Karlos Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Minister-president, het verwondert mij dat die vraag om uitleg hier wordt gesteld. Ik heb dezelfde vraag door iemand van mijn partij op federaal niveau laten stellen. U zult allicht ook op de hoogte zijn van wat er op dat niveau gebeurt.

Ik wil toch wel aansluiten bij de vraag van de heer De Meyer dat het niet oninteressant zou zijn om te verplichten zo'n geval te melden wanneer het zich voordoet.

De heer Stefaan Sintobin: Minister-president, ik las gisteravond op Belga dat er in Rusland wegens het schmallenbergvirus een importverbod van kracht zou zijn. Dat doet mij terugdenken aan de aanpak van de crisis rond de E-bacterie. Ik herinner me dat we, zowel in de commissie als in de plenaire vergadering, een hele discussie hebben gevoerd over de aanpak van de E-bacterie en de verwarring die daarover was ontstaan op Europees vlak. Ik ben maar een koele minnaar van Europa, dat weet u. Op dit vlak pleit ik echter voor een Europese aanpak.

Wat stel ik nu vast? Duitsland reageert anders op het virus, Nederland reageert anders, Groot-Brittannië reageert anders, ook Vlaanderen reageert anders. We gaan opnieuw dezelfde weg op als met de E-bacterie, met als gevolg dat Rusland voor het gemak en voor de bescherming van de eigen markt zegt dat er niet meer mag worden ingevoerd.

Daarom vraag ik me af of er ook hier geen Europese aanpak van het probleem moet zijn om sterker te staan tegenover Rusland en om dit samen aan te pakken. Nu is het niet alleen voor ons verwarrend, maar ook voor de Russen.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, over de Russen kan ik me niet uitspreken.

Mijnheer Callens, het is natuurlijk zo dat wij alle vragen proberen te beantwoorden met informatie die we hebben. U kunt dan nagaan of mijn federale collega over dezelfde informatie beschikt en dezelfde antwoorden geeft.

Het is zo dat Rusland de invoer van levende schapen heeft geblokkeerd. Het is de vraag of Vlaanderen veel levende schapen en runderen uitvoert naar Rusland. Bij mijn weten is dat zeer beperkt.

Nu Rusland lid is van de World Trade Organization (WTO) moeten we nagaan welke acties daar worden ondernomen. Ik zal nog eens met de Europese commissaris contact opnemen om er zeker van te zijn dat het op Europees niveau geen kakofonie wordt en dat Europa initiatieven neemt tegenover Rusland.

Het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen (FAVV) volgt momenteel de verspreiding van het schmallenbergvirus op aan de hand van het abortusprotocol. Dit is een monitoringprogramma dat het FAVV zelf integraal financiert en waarbij veehouders en dierenartsen elke abortus bij herkauwers voor verschillende ziektekiemen moeten laten onderzoeken in een van de twee regionale laboratoria voor dierziekten. Voor Vlaanderen is dat Dierengezondheidszorg Vlaanderen (DGZ-Vl). Sinds het opduiken van de problematiek van doodgeboren en misvormde lammeren begin december 2011, is het schmallenbergvirus toegevoegd aan de lijst van ziektekiemen die in het kader van dit abortusprotocol door de laboratoria worden onderzocht. De dierenartsen wordt gevraagd om bijzonder aandachtig te zijn voor klinische indicaties bij runderen, schapen en geiten, die mogelijk het gevolg zijn van een besmetting met het schmallenbergvirus. Als het virus niet kan worden uitgesloten, dan wordt er gevraagd om de verdenking te melden aan DGZ-Vl en A.R.S.I.A. en stalen voor onderzoek aan hun laboratoria over te maken.

Wat momenteel in kaart wordt gebracht, is het gevolg van de virusverspreiding die in de zomer en begin herfst heeft plaatsgevonden, namelijk de geboorte van misvormde lammeren. De misvormde lammeren zijn het gevolg van een infectie in de beginmaanden van de dracht van de ooi, overgebracht door muggen. Bij de runderen hebben we nog maar weinig gevallen, maar als we ervan uitgaan dat de infectie in de zomermaanden heeft plaatsgevonden, dan moeten de mogelijk besmette kalveren nog geboren worden. De dracht van een koe is immers vier maanden langer dan van een ooi. De gevallen van schmallenbergvirus die zijn gedetecteerd in misvormde lammeren en kalveren worden door het FAVV en het Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie (CODA) in kaart gebracht. U kunt dit ook vinden op de websites www.favv.be en www.coda-cerva.be.

De ziekte is op dit ogenblik niet aangifteplichtig. Er worden dan ook geen bestrijdingsmaatregelen opgelegd aan de verdachte of getroffen veehouderijen. Preventieve maatregelen zijn gezien de aard van het virus weinig zinvol. Het schmallenbergvirus wordt voor zover gekend immers enkel verspreid door muggen of door overdracht van een moederdier op haar vruchten tijdens de dracht. Voor geen van beide vormen van overdracht bestaan efficiënte beschermings- of bestrijdingsmaatregelen. Er wordt wel aan alle veehouders gevraagd om bij deze atypische symptomen een dierenarts te raadplegen die de aanwezigheid van een aangifteplichtige ziekte kan uitsluiten. Ook dit behoort tot de bevoegdheden van het FAVV.

Er zijn geen extra beleidsmaatregelen genomen ter bescherming van de veeteeltsector. Dat is te laat. Het zou echter heel interessant zijn indien er in de toekomst een monitoringsysteem op insecten zou bestaan waarin wordt gezocht naar arbovirussen. Zo kan sneller worden ingegrepen zodra een nieuw virus opduikt.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Minister-president, ik dank u voor uw antwoord dat geruststellend is. U wijst erop dat we ons vandaag geen onnodige zorgen moeten maken. Toch blijf ik zitten met een kleine nuance in de benadering. Ik lees dat het FAVV met aandrang vraagt om bij

verdachte ziektesymptomen een dierenarts te raadplegen. Dat is zeer begrijpelijk. Bovendien moeten de dierenartsen eventueel verdere zaken doorgeven aan Dierengezondheid. Waarom is er in het buitenland soms wel een meldingsplicht en bij ons niet? Als men met aandrang vraagt om een dierenarts te raadplegen, is het dan dermate complex om ook een meldingsplicht in te voeren zoals in het buitenland? Enige voorzorg op dat vlak is misschien niet overbodig.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer De Meyer, dan moeten er een aantal andere besluiten worden genomen. De vraag is of vandaag echt de nood bestaat om in België een meldingsplicht te organiseren. Men heeft geoordeeld dat die nood er nog niet is. Anders zouden die besluiten er wel zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■